

Semănătorul

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 22 Octombrie 2018 11:32

Frați și surori! Știți că există o lege psihologică după care dorința și sentimentul se aprind sub influența gândului? Iar din dorință se naște fapta.

Această lege a fost descoperită în primele secole de Părinții Bisericii, iar de atunci a intrat în viața lumescă. În orice domeniu al vieții, nu există măcar o faptă care să nu fi pornit din sentiment și din dorință. Iar, la rândul lor, sentimentul și dorința sunt aprinse de gând. La fel cum orice substanță inflamabilă ia foc dacă, pentru un timp suficient, ții deasupra ei o sticlă prin care trec razele soarelui, la fel și aici: gând – sentiment – faptă.

Ambele citiri pentru această duminică, atât Apostolul cât și Evanghelia, sunt într-un fel minunat legate de această lege. Mai mult, fără această lege noi nici nu am putea fi capabili să le înțelegem în toată adâncimea lor.

Evanghelia ne vorbește despre Semănător, sămânță și pământ. Sunt amintite mai multe feluri de pământ: pământul de lângă drum, pământul stâncos, pământul copleșit de spini, și în fine pământul cel bun.

Semănătorul

Scris de Arhiep. Andrei Rimarenko
Luni, 22 Octombrie 2018 11:32

Semănătorul este Domnul, sămânța este Cuvântul Domnului, iar pământul este ascultătorul – voi și inimile voastre. Și această pildă se încheie cu următoarele cuvinte: „Iar cea căzută între spini sunt cei care aud, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc. Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, auzind cuvântul cu inimă curată și bună, îl păstrează și rodesc într-o răbdare. (Lc. 8, 5-15)”

Ceea ce înseamnă următoarele: noi trebuie să primim Cuvântul lui Dumnezeu cu toată ființa noastră, cu toată mintea noastră, cu o inimă bună și curată. Și este imposibil să exprim această inimă bună și curată în cuvinte mai tari decât cele ale Apostolului Pavel din citirea de azi: „Căci, eu, prin Lege, am murit față de Lege, ca să trăiesc lui Dumnezeu. M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” (Gal. 2:19 - 20) Spre aceasta trebuie să tindem, acesta este scopul vieții noastre.

Dar cine dintre noi poate repeta nevinovat aceste cuvinte ale Apostolului: „și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine”?

Și dacă nu simțim ce a simțit Apostolul, înseamnă că viața noastră nu este în întregime creștină, nu aducem acele roade pe care Domnul le așteaptă de la noi.

De ce? Cuvântul lui Dumnezeu este la fel de puternic astăzi ca în zilele în care Mântuitorul Însuși l-a predicat. Și cu toate acestea, viețile noastre nu oglindesc Cuvântul Său. Dacă faptele noastre ar fi conforme cu învățătura lui Hristos, atunci lumea întreagă s-ar întoarce la Hristos, deoarece viețile noastre ar fi mai grăitoare și mai puternice decât orice predică.

Dar, vai!, ele nu sunt astfel. Faptele noastre nu sunt astfel deoarece sentimentele noastre nu sunt sentimentele lui Hristos. Nu au murit încă pentru lumea aceasta – temporară, zadarnică – pentru a trăi pentru Dumnezeu, după cum spune Apostolul. Iar sentimentele noastre nu sunt astfel pentru că gândurile noastre sunt ocupate cu lucruri inutile. Rar când se îndreaptă spre Hristos, care ne-a iubit și s-a jertfit pentru noi. Nu hoinăresc ele mai adesea pe căile vieții noastre pământești, fără importanță? Nu aduc ele în inimile noastre o pietrificare, absorbite doar de grijile bunăstării noastre temporare și materialiste? Nu sunt ele prinse între dorințele noastre păcătoase, ca sămânța între buruieni?

Să ne privim pe noi înșine. Și dacă așa stau lucrurile, să facem o revoluție în noi. Și să începem cu gândurile noastre, deoarece fiecare păcat trece prin gând în sentiment și de acolo în faptă. Ceea ce înseamnă că războiul nostru cu păcatul se duce în principal în minte. Acolo trebuie să-l

distrugem. Iar dacă reușim, nu ne va mai atinge nici măcar inima și nu va trece în faptă.

Da, dar gândul nostru este deja atins de păcat. Ce-o să facem? Dintr-un gând, ca dintr-o gaură în pământ, apar mereu mici șerpi – gândurile păcătoase – care mușcă și otrăvesc sentimentele noastre. Dar iată ce trebuie să facem: să fugim la Hristos cu pocăință. El este Mântuitorul nostru de păcat. În prima Sa arătare după înviere, El le-a spus ucenicilor Săi: „Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20:22-23) Să începem cu asta. Să ducem gândurile noastre păcătoase la spovedanie și vom primi iertarea. Iar atunci noi gânduri și noi fapte vor începe. O nouă viață.

Atunci vom putea și noi să spunem împreună cu Apostolul: „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Atunci și sămânța, Cuvântul lui Dumnezeu, va cădea pe pământ bun, iar noi vom fi în stare să o păstrăm într-o inimă curată și să aducem cu răbdare rod. Iar în această „păstrare” vom descoperi o nouă viață și o nouă bucurie.